

PRZYMIERZE NA SYNAJU

Przedmiot studium: Wj 19,4.

Część I: Przegląd

Mieszkając wśród Egipcjan, których religia uczyła, że zbawienie osiąga się przy pomocy ludzkich uczynków, Izraelici utracili zrozumienie prawdziwego Boga i Jego woli. Wierzyli, że na zbawienie i odkupienie mogą zasłużyć swoimi dokonaniem, a nie otrzymać je od Boga, który pragnie mieć z nimi osobistą więź.

Część II: Komentarz

„Kiedy orzeł uczy młode latać (...) wybiera jedno z nich i wypycha je dziobem z gniazda. Orłę zaczyna spadać, a rodzic leci poniżej niego, chwytając je na swój grzbiet i wznosi się na półtora kilometra nad ziemię. Kiedy już ledwie można go dojrzeć, orzeł obraca się na bok, a małe orłę znowu zaczyna spadać bezładnie przez jakieś trzysta metrów. Tymczasem rodzic krąży wokół orłęcia i poniżej niego, po czym chwytając je na skrzydła i znowu wynosi wysoko w powietrze. Za każdym razem pozwala mu opaść niżej i niżej, aż do kilkudziesięciu metrów nad ziemię. Ta lekcja powtarza się raz po raz, aż młode nauczy się latać. Kiedy jest zmęczone, rodzic odnosi je do gniazda, po czym wypycha z niego kolejne orłę i szkoli je w ten sam sposób” (Paul Lee Tan, *Encyclopedia of 15,000 Illustrations*, Dallas 1998, s. 3050-3051).

Na orlich skrzydłach

Swymi ostrymi pazurami łaski odwieczny Górki Orzeł wyrzucił hebrajskie orłę z wysokiego gniazda egipskiego ucisku. Nad Morzem Czerwonym orłę wpadło w panikę, kiedy poczuło, jak pustyнный grunt drży od kół zbliżających się rydwanów niesprawiedliwości. Kiedy wiara orłęcia chwiała się, ujrzało ono dwie potężne ściany wody wznoszące się na cześć potężnej wszechmocy Orła. Pomiedzy połyskującymi ścianami wody utworzona została droga w nadprzyrodzony sposób, aby drżące orłę mogło bezpiecznie przejść.

Wzorzec zbawienia

Jak hebrajskie wyrażenie *go'el* w Wj 6,6 wskazuje Chrystusa jako *Odkupiciela-Krewnego* Izraela, tak cztery greckie nowotestamentowe słowa objaśniają, w jaki sposób Chrystus jest naszym *Odkupicielem-Krewnym*. „Cztery różne słowa oznaczają «odkupienie» w greckim *Nowym Testamencie*: *agoridzo*, *eksagoridzo*, *lutroo* i *apolytroosis*. (...) Pierwsze słowo tłumaczone jako «odkupienie» (*agoridzo*) mówi nam, że Jezus Chrystus przyszedł świat, by *zlokalizować nas* w naszej deprawacji i osobiście przyjrzeć się naszej niewoli w rękach szatana. Drugie słowo tłumaczone jako «odkupienie» (*exagoridzo*) oznacza, że Jezus przyszedł nie tylko po to, by zbadać nasz stan, ale także po to, by na stałe *wyzwolić nas* z mocy szatana. Trzecie słowo tłumaczone jako «odkupienie» (*lutroo*) mówi nam, że Jezus był tak zaangażowany w wyzwolenie nas spod panowania szatana, iż był gotowy *zapłacić cenę wykupu* własną krwią. (...) Czwarte słowo tłumaczone jako «odkupienie» (*apolytroosis*) mówi nam, że obok trwałego wyzwolenia z mocy szatana Jezus *odradza nas*, do statusu «dzieci Bożych». Zostajemy w pełni odrodzeni i uczynieni współdziedzicami samego Jezusa Chrystusa (Rz 8,17)” (Rick Renner, *Dressed to Kill: A Biblical Approach to Spiritual Warfare and Armor*, Tulsa 2007, s. 81.98-99). (Przeczytaj 1 Kor 6,20; Ga 3,13; 4,4-5; Ef 1,7; Tt 2,14; 1 P 1,18-19; Ap 5,9; 7,23).

Przymierze synajskie

W przymierzu synajskim (Wj 19,5-6) występowały trzy kluczowe elementy, punkty, które Jahwe wskazał, kiedy zwrócił się do starożytnych Izraelitów, oznajmiając im swoją wolę wobec nich. Pierwszym elementem tego przymierza było wyrażone przez Boga pragnienie uczynienia narodu Hebrajczyków Jego szczególną własnością. „W przeciwieństwie do innego rodzaju własności, mianowicie nieruchomości, takich jak posiadłość ziemska, Izrael stał się, przez Bożą miłość i upodobanie, Jego ruchomą własnością” (Gerhard M. Hasel i Michael G. Hasel, *The Promise: God's Everlasting Covenant*, s. 65).

Drugim punktem w tym przymierzu było to, że Jahwe postanowił uczynić Izrael królestwem kapłańskim. Innymi słowy, „każdy Izraelita, w taki czy inny sposób, miał funkcjonować jako Boży kapłański sługa niosący błogosławieństwa narodom całego świata i wychodzący naprzeciw ich potrzebom” (Gerhard M. Hasel i Michael G. Hasel, *The Promise: God's Everlasting Covenant*, s. 66).

Trzeci punkt tego przymierza dotyczył planu Jahwe uczynienia Izraela uświęconym narodem. Krótko mówiąc, Izraelici na mocy przymierza łaski mieli się stać świętą społecznością. Wiedząc, że Izraelici wkrótce złamią warunki przymierza (Wj 19,7-8), Jahwe ustanowił przymierze synajskie. Dlaczego? (Studiuj Wj 32).

Bóg i Izrael

„A teraz, jeśli tylko będziecie słuchać mojego głosu i zachowywać moje przymierze, staniecie się moją szczególną własnością między wszystkimi narodami. Do Mnie należy cała ziemia. Wy zaś będziecie dla Mnie królestwem kapłanów i moim ludem świętym. Te słowa przekazesz Izraelitom” (Wj 19,5-6 BKR). „Ewangelia jest rozwinięciem Prawa - niczym więcej ani niczym mniej. (...) Prawo wskazuje na Chrystusa, a Chrystus wskazuje na Prawo. Ewangelia wzywa ludzi do skruchy. Skruchy z jakiego powodu? Z powodu grzechu! A czym jest grzech? Otóż grzech jest przestępstwem Prawa. Tak więc ewangelia wzywa ludzi (...) z powrotem do posłuszeństwa Prawu Bożemu” (Ellen G. White, „The Law and the Gospel”, w: *The Signs of the Times*, 25.2.1897).

Obietnice, obietnice...

„Gdyby wiara i uczynki mogły nabyć dla kogokolwiek dar zbawienia, wówczas Stwórca byłby zobowiązany wobec stworzenia. Istnieje tutaj możliwość potraktowania fałszu jako prawdy” (Ellen G. White, *Wiara i uczynki*, Warszawa 2005, s. 20).

Oto jak inaczej można wyrazić tę prawdę: Nie chodzi o wiarę i uczynki ani o wiarę albo uczynki. Chodzi o wiarę, która działa. Ukazujemy wiarę przez nasze uczynki, a uczynki mogą wzmacniać wiarę i czynią to.

Część III: Zastosowanie

Do przemyślenia: W ostatnim tygodniu 1999 roku portal salon.com przedstawił serial zatytułowany „The Hall of Shame” (Galeria hańby). Był to dokumentalny serial poświęcony dziesięciu najbardziej niehonorowym postaciom świata sportu w tamtym roku. Lista obejmowała między innymi osobę, która dopuściła się morderstwa oraz sportowca przyłapanego na używaniu narkotyków. Byli to ludzie zobowiązani umowami ze swoimi klubami i kibicami. Zaczynali swoje kariery z najlepszymi zamiarami - grać dobrze, żyć uczciwie i okazać się godnymi sum wymienionych w kontraktach.

Zanim ktoś zawrze umowę z drugą osobą, powinien poznać jej charakter. Dlaczego charakter Boga sprawia, że bez lęku zawieramy z Nim więź przymierza? Czy Bóg ocenia nasz charakter, zanim wkracza w więź z nami? Wyjaśnij swoją odpowiedź.

1. W większości relacji partnerskich korzyści dla obu stron są porównywalne. Ale kiedy święty Bóg wkracza w partnerstwo z grzesznym człowiekiem, związek staje się zupełnie jednostronny - Bóg wnosi do partnerstwa znacznie więcej niż my kiedykolwiek bylibyśmy w stanie wnieść. Jak to możliwe, że mamy być poddani Bogu, a jednocześnie oferuje On nam partnerstwo? Wyjaśnij swoją odpowiedź.

2. Zanim podpiszesz umowę, powinieneś przeczytać warunki podane drobnym drukiem. Ale kiedy Bóg zawiera przymierze, wszystko jest jasne. Nic nie jest napisane drobnym drukiem czy niejednoznacznie. Bóg mówi zdecydowanie: Uczynię to i to, i to (zob. np. Wj 6,6-7). Co ty wnosisz w partnerstwo? Gdybyś był na miejscu Boga, co czułbyś wkraczając w partnerstwo z kimś takim jak ty?

3. Umowy są tak kształtowane, by dostosować je do potrzeb obu stron, rodzaju interesu itd. W jaki sposób Bóg ukształtował Jego przymierze z tobą? Jak okazujesz uznanie dla „zabezpieczeń” przewidzianych na wypadek złamania przymierza przez ciebie? Jak rola Boga jako twojego przyjaciela wpływa na Jego rolę jako twojego partnera w przymierzu? Czy te dwie role są sprzeczne ze sobą? Wyjaśnij swoją odpowiedź. Bóg uznaje naszą kruchość (Ps 103,13-14). Czy to znaczy, że Bóg usprawiedliwia grzech(y)? Wiemy, że Bóg przebacza grzech(y). Na czym polega różnica?

4. Pojęcie Boga pochylającego się do naszego ludzkiego poziomu jest oczywiste w *Nowym Testamencie*, ale ludzie często zakładają, że w czasach starotestamentowych Bóg był odległy i nieprzystępny. Dlaczego taki pogląd jest niewłaściwy?

5. Wiele pouczeń danych Izraelitom po wyjściu z Egiptu może się wydawać nieprzydatne i przedawnione w naszych czasach, a jasne jest, że przynajmniej niektóre z nich nie mają dziś bezpośredniego zastosowania. Jak przepisy i rytuały dane Izraelitom po wyjściu z Egiptu funkcjonowały w celu uczenia ich tego, czego Bóg pragnął ich nauczyć? Skąd wiemy, które z tych przepisów nadal mają zastosowanie w naszych czasach?

6. Wielu komentatorów biblijnych traktuje zbiorową obietnicę Izraelitów, iż będą posłuszni Bogu (Wj 19,8) jako chępliwą i nieprzemyślaną. Jeśli słusznie, to dlaczego? Jaka reakcja Izraelitów byłaby bardziej stosowna? Czym różni się prawdziwe posłuszeństwo od fałszywego i nieprzemyślanego posłuszeństwa?